

Gatelangs

Natteravnene - Gatelangs siden 1990
Nummer 4 - desember 2016 - 15. årgang

**Tema:
Ungdoms-
tid**

NY FILM:

HVORDAN BLE HAN BARNERANER?

COSPLAY:

ET INKLUDERENDE UNGDOMSMILJØ

nvft

MARKETING | FIELD | EVENT

www.nvft.no

Presto®

Presto Brannteknikk AS

STØTTER NATTERAVNENE

www.presto.no

Erfaring med mening hos Relacom!

Ungdom og teknologi er fremtiden! Telekommunikasjon er i stadig utvikling og bransjen trenger alltid nye kloke hoder for å følge med i utviklingen. Læringer hos oss har en spennende og variert arbeidshverdag innenfor IKT, Telekommunikasjon og Elektro. Les mer på vår hjemmeside: <http://www.relacom.no/karriere/larlinger>

 relacom

Gatelangs

ISSN 1893-899x

ANSVARLIG REDAKTØR:

Lars Norbom
gatelangs@natteravnene.no

REDAKTØR:

Anette Haugen
gatelangs@natteravnene.no

DESIGN OG PRE-PRESS:

Per Frederiksen • vinceweb.no

TRYKK:

Zoom Grafisk • Drammen

ANNONSER:

Norske Publikasjoner as
Telefon: 22 90 71 90

BESØKS- OG POSTADRESSE:

Natteravnene Oslo,
Storgata 28,
0184 OSLO
Telefon: 23 00 21 20

gatelangs@natteravnene.no
www.natteravnene.no
www.facebook.com/natteravnene1
twitter.com/ravnene

Trykksak

241 501

Zoom Grafisk,
Drammen, har rett til
å benytte svanemerket
på sine trykte
produkter.

Forsidefoto: Anette Haugen
Side3-foto: bogstadveien.no

www.natteravnene.no

Ungdomstid

Ungdomstiden har gjennom alle tider vist seg å være avgjørende for hvem du blir senere i livet. Derfor er det viktig at man opplever ungdomstiden som trygg og positiv. De fleste ungdommer på våre breddegrader gjør nok det, men av og til kan dårlige forutsetninger føre til at man tar valg som får negative konsekvenser senere i livet.

Av og til er forutsetningene så dårlige at samfunnet må ta grep for å endre dette. I denne utgaven ser vi blant annet nærmere på hvordan bruk av fosterhjem kan hjelpe barn og unge ut av en destruktiv livssituasjon. Vi ser også på konseptet hybelfamilier, som er en mellomting mellom det å bo for seg selv og i fosterhjem.

Vi møter også barneraneren Noah og følger hans vei ut av kriminalitet med hjelp av politiet og en filmregissør. Denne historien ble til filmen «Barneraneren» som hadde premiere på landets kinoer i høst.

Parallelt med dette ser vi nærmere på det faktum at det i den senere tid faktisk har vært en nedgang i barne- og ungdomskriminaliteten.

Natteravnene har også en viktig rolle når det gjelder voksnes tilstedeværelse i ungdomstiden. Derfor har vi besøkt Natteravnene på Bøler, som blant annet forteller om sin rolle i forbindelse med forebygging av uønsket nynazistisk aktivitet på begynnelsen av 2000-tallet.

God vandring!

Innhold

Leder	3
Landet rundt	5
Hvordan ble han en barneraner?	6
Hvordan nå fram til de unge?	8
Å være utvekslingsstudent i Oslo	10
Cosplay – et inkluderende miljø	15
Trygg ungdomstid i fosterhjem	18
God støtte fra hybelfamilien	20
Nytt fra Natteravnene	22
Portrett: En fin og rolig kveld	28
Profil: Fleksibelt frivillighetsarbeid	31
Fra arkivet: Råd fra ungdommen	32
Ungdomskriminaliteten synker	34

Cosplay - se side 15

Neste Gatelangs kommer i mars.
Frist for innspill er 1. februar 2017

Tips oss!

Skjer det noe i ditt nærmiljø eller i din natteravngruppe som Gatelangs bør skrive om? Tips oss! Send en mail til gatelangs@natteravnene.no

Natteravnner landet rundt...

Leksvik

På bakgrunn av uønsket aktivitet i helgene i skolegården på Testmann Minne skole i Leksvik, ble det holdt stort foreldremøte med lensmannen til stede, meldte avisa Fosna-folket i slutten av september. Blant annet er det funnet knuste ølflasker, sigarettneiper, snusposer og tamponger. Tidligere er det også funnet brusflasker som har vært brukt som hasjpipec. Blant det som sto høyt på foreldrenes ønskeliste, var å få i gang natteravnordningen de tidligere har hatt, men som dessverre ikke har fungert på en stund.

Nesttun/Bergen

Rusmisbrukere gir penger til forebygging, melder Fanaposten. Det er overskuddet fra «Nesten-festivalen» som skal gå til Natteravnene på Nesttun, nærmere bestemt til dagravn-ordningen på fredager. «Nesten-festivalen» ble avholdt sent i august og er en kulturfestival arrangert av brukere og ansatte ved mottaks- og oppfølgingssenteret på Nesttun (MO-senteret). Brukerne var klare på at et overskudd måtte gå til et lokalt rusforebyggende tiltak.

Stavanger

Natteravnene i Stavanger arrangerte temakveld 19. oktober for både nye og erfarne natteravnner, melder de på sin facebookside. På programmet sto blant annet: «UngData-undersøkelsen» v/SLT-koordinator i Stavanger kommune, «trender i ungdomsmiljøene» v/seksjonsleder for orden i politiet og «ungdom og rus» v/Norsk Narkotikapolitiforening. I etterkant takket de alle engasjerte natteravnner som møtte opp og representantene fra politiet og kommunen som villig delte sine erfaringer og kunnskaper.

Oppegård

Natteravnene på Sofiemyr i Oppegård inviterte til kick-off 15. september, meldte Oppegård kommune på sine nettsider og på Facebook. De var da allerede godt i gang med vandringene, men de ønsker seg flere frivillige og brukte kick-off'et som anledning til å introdusere for nye, potensielle natteravnner hva de driver med og hvor viktig jobben deres er.

Andebu

Natteravnner Tom Cato Abrahamsen er tildelt Andebu kommunes kulturpris for 2016. Å være natteravn er imidlertid bare noe av det han bidrar med. Han fikk prisen for sitt utrettelige arbeid for barn og unge i bygda, melder Andebu kommune på sine nettsider. De skriver blant annet videre: «Tom Cato er et typisk ja-menneske og gir hele sin fritid til arbeid med barn og unge og frivillighet. Han har i lengre tid vært aktiv i Andebu ungdomslag, Humorgallaen, Frilynt Norge, Andebu frivilligsentral og er natteravn.»

Grimstad

Etter et års pause er Natteravnene i Grimstad klare til vandring igjen i helgene, melder Grimstad Adressetidende. Planen er å gå hver helg fram til midten av juni 2017, med unntak av uke 51 og 52. De trenger flere på lista og oppfordrer folk i nærmiljøet til å melde seg. Ansvarlig for gruppa, Harald Lindemann, mener det er mindre fyll, vold og spetakkel nå enn da gruppa startet opp for 25 år siden, men prinsippet med forebyggende arbeid er at man ikke skal gi seg selv om det er rolige tider.

Høsten 2013 var regissør Jon Haukeland invitert til å overvære et gatemeklingskurs for ungdom i regi av Røde Kors. En av deltakerne skilte seg ut. Det virket ikke som han ønsket å være der. De to begynte å snakke sammen, en samtale som resulterte i filmen *Barneraneren*.

Av: Anette Haugen

Regissør Jon Haukeland (43) har jobbet mye med ungdom i filmsammenheng, ikke minst med ungdom i konfliktfylte områder. I 2013 hadde han nylig vært i Kosovo for å lage en film der. Hjemme i Oslo var det samtidig stor fokus på den såkalte barneranersaken, der barn ranet barn. Dette vekket interessen hans, for hvordan tenker og agerer egentlig barn og unge når de er under press og føler seg truet? Det ville han gjerne lage en film om.

— Jeg kom i prat med femtenåringen som skilte seg ut på gatemeklingskurset. Det stemte at han ikke var der frivillig. Det var en del av oppfølgingen han hadde i forkant av en rettsak, der 19 ungdommer sto tiltalt for ran. Noah selv var tiltalt for fire ran, men ble senere bare dømt for det ene han erkjente å ha vært med på. Jeg fortalte ham at jeg hadde vært i Kosovo og han svarte at det ikke bare var der det var konflikter, forteller regissøren.

Mange hensyn

Noah ville gjerne fortelle sin historie og Jon Haukeland ville gjerne formidle den. Det var imidlertid mange hensyn å ta. Om han bare startet å følge Noah med kameraet kunne gutten fort bli stigmatisert som «barneraneren». Det kunne også bli farlig fordi han kunne få stempel som tyster. Gutten var dessuten bare 15 år. Visste han hva han ble med på?

— Jeg inviterte ham hjem og startet med å intervju ham der. Fra første stund fant jeg ham sjarmerende og reflektert. Bildet jeg fikk stemte ikke overens med det som var skapt i media. Der ble alle liksom omtalt som én, men det er viktig å huske på at alle har hver sin historie. Derfor kalte jeg filmen *Barneraneren*. Dette er Noahs historie, påpeker Haukeland. Å ta tiden til hjelp var en av metodene regissøren benyttet seg av. Første gang de gjorde autentiske filmopptak var derfor under domsavsigelsen i retten. Oppfølgingsmøtene på politistasjonen på Stovner er alle reelle situasjoner, mens alt i filmen som skjer før dommen er filmet i ettertid. De to andre hovedpersonene, Tim og Hachim, spiller seg selv, mens en del av de øvrige ungdommene er hentet inn fra

Tatt av politiet: En dumhet gjør at Noah igjen stoppes av politiet. (Foto: Medieoperatørene)

tilsvarende ungdomsmiljøer rundt om i byen.

At filmen først kom ut nå i høst henger også sammen med det «å ta tiden til hjelp». Nå har alle de involverte, også Noah, blitt 18 år.

Egen oppvekst

Jon Haukeland er selv oppvokst på Borgen i Asker og bor nå på Kampen i Oslo. Der han vokste opp var det folk fra alle samfunnsklasser. Det var de som bodde i sosialboliger, de som bodde i blokker, rekkehus og de med store eneboliger. Selv opplevde han veldig klare strukturer i sin egen barndom. Det var det ikke alle som gjorde — og da som nå, var det gjerne de som manglet struktur som falt utenfor. Slik sett er dette en tidløs problemstilling. — Hvorfor har politikerne gjort det slik at det er i de bydelene der ungdommen har det beste tilbudet hjemme at de også har

det beste tilbudet ute? Det er jo nettopp der økonomien er dårligst at de virkelig trenger et strukturert fritidstilbud og voksne som bryr seg, sier han.

Han mener én scene i filmen illustrerer dette godt. Etter at Noah har flyttet til faren i Bærum blir han med sine nye kamerater ut i båt. Alle der er båtvante og svømmer bra. Det har de lært på hytta, i feriene, av foreldrene. Gutten fra østkantten tror selv han kan svømme, men han kan knapt det. Hvordan kan det ha seg at en østkantgutt nesten drukner i Middagsbukta? Hvorfor har ikke samfunnet lagt til rette for at han kan svømme like bra som de andre?

Liten prestisje

Selv om han føler media ga et lite nyanisert bilde av de involverte i barneranersaken, mener Jon Haukeland at media gjorde en god jobb med å sette press både på

politikerne og politiet for å få oppklart disse sakene. Ungdomskriminalitet har ingen stor prestisje, men det er viktig at samfunnet markerer at slike overgrep mot barn og unge ikke får skje. Han er videre kritisk til hvordan rettsaken ble gjennomført og til oppfølgingen etterpå. Med Noah går det bra. Oppfølgingen av ham skjedde oppskriftsmessig, men hvorfor var han den eneste som takket ja til dette tilbudet? Det går også bra med Tim og Hachim, de to andre hovedpersonene. De fulgte ikke oppfølgingsprogrammet, men har klart å ta tak i livene sine – og ikke minst bidrar alle tre i dag til å prøve å skape et tilbud til ungdommen på Haugenstua.

– De har nylig vært med på å arrangere et hageparty for unge på Stig Gård, et sted der flere av dem har utført sin samfunnsstraff. Noe av det som forundret meg mest

gjennom alle samtalene med Noah, var den store tilhørigheten hans til hjemstedet. I Asker der jeg vokste opp snakket alle om å dra ut, for å studere eller andre ting. På Haugenstua ønsker de å bli. Da er det ekstra viktig med et godt tilbud til de unge, så hvorfor finnes det ikke, spør regissøren.

Trenger voksne

De lever sine liv her og nå, så hvordan framtiden blir kan ingen spå. Noah ønsket imidlertid selv en endring i livet sitt og sa ja til oppfølgingsteamet og til å bli med i Barneraneren. Nå vil han selv jobbe med barn og unge. Han har valgt utdanning innenfor dette feltet og er for tiden på utplassering. Framover vil det også bli mye reising i forbindelse med visning av filmen.

Om de ikke bidrar i filmen, kan Jon Haukeland fortelle at Noah har snille og

omsorgsfulle foreldre som har støttet ham hele veien. I forbindelse med rettsaken uttalte Erna Solberg at innvanderforeldre i Groruddalen må mer på banen og passe på barna sine. Da reagerer han:

– Det er en forenkling og en ansvarsfraskrivelse når man bare kritiserer foreldrene og ikke anerkjenner at dette også har å gjøre med hvordan Oslo kommune har prioritert. Istedenfor å løfte frem samfunnets forpliktelser overfor barn og unge, privatiserer og angriper hun noen som ikke kan fortelle sin historie, på grunn av stigmæt og skammen som omgav denne saken. – Tilstedeværelse av voksne er viktig for de unge, men det gjelder ikke bare foreldrene. I dette området er fritidsklubbene lagt ned og det finnes få fritidstilbud. Det er det politikernes jobb å gjøre noe med, fastslår den engasjerte filmregissøren.

Bør se filmen

Nå håper han foreldre, politikere og alle som jobber med ungdom tar seg tid til å se filmen for å få en bedre forståelse for hvordan hverdagen kan se ut for ungdom som vokser opp på et sted som Haugenstua, der fritidstilbudet er temmelig fraværende. Filmene hadde premiere 21. oktober og skal vises over hele landet. Er man en gruppe som ønsker å se filmen, er det også mulig å gjøre en avtale med en lokal kino om den ikke står oppført.

Barneraneren

Barneraneren er en hybridfilm, en blanding av dokumentar og fiksjon. Barneraneren følger tre av karakterene fra den såkalte barneranersaken, som ble rullet opp i 2013. 19 ungdommer, hvor tolv var under 18 år, ble tiltalt for grove ran av andre unge i Groruddalen. Dette førte til den hittil største rettssaken mot mindreårige i Norge. Hovedpersonen Noah får tilbud om å delta i et prosjekt med oppfølgings-team som innebærer at han slipper fengselsstraff. Kontrakten med politiet innebærer streng sosial kontroll, og at han flytter bort fra vennene i drabantbyen og til et nytt miljø i Bærum. Samtidig oppstår et dramatisk personlig dilemma; skal han redde seg selv og svikte barndomsvennene Tim og Hachim? Filmene følger Noah gjennom rettssaken og kampen for å finne ut hvem han skal være i tiden etterpå.

Om regissør og manusforfatter

Jon Haukeland er manusforfatter og regissør. I 1997 var han med på å starte produksjonsselskapet Medieoperatørene. Han har regissert flere dokumentarfilmer og serier for tv og kino. I 2005 fikk han regjeringens menneskerettighetspris for kinodokumentaren Mannen som elsket Haugesund. Han vant Amanda for dokumentaren Reunion i 2011 og har alt vunnet en dokumentarpris for «Barneraneren».

Ny film!

Hybriddokumentar: Noah spiller seg selv i filmen *Barneraneren*. (Foto: Medieoperatørene)

Dilemma: Skal Noah redde seg selv og svikte barndomskameratene Tim og Hachim? (Foto: Medieoperatørene)

Nye venner: På skolen får Noah nye kamerater. (Foto: Medieoperatørene)

Hvordan

Selv om hovedpersonen Noah var villig til å la et filmteam følge seg tett over tid, måtte også fagpersonene tenke seg godt om før de sa ja. Sosionom June Grimestad mener imidlertid at ungdomskriminalitet er en så viktig sak å sette på dagsorden at valget var klart.

Av: Anette Haugen

Det var høsten 2013 at sosionom June Grimestad først ble kjent med Noah, hovedpersonen i hybriddokumentaren *Barneraneren*. Han var da tiltalt for fire hendelser som skjedde tidligere samme år. På denne tiden var han med på et frivillig opplegg med oppfølging fram mot rettsaken på nyåret i 2014. Det var også denne høsten regissør Jon Haukeland tok kontakt.

Selve filmingen startet under domsavsigelsen. Der fikk Noah en betinget dom for én av sakene, men med en rekke forutsetninger, deriblant flere møter med oppfølgingsteamet som June Grimestad var en del av. Nå var det ikke lenger frivillig for ham å komme, likevel godtok han at møtene ble filmet, sammen med mange andre hendelser den våren.

Noahs stemme

June Grimestad er utdannet sosionom og har tidligere jobbet i Konfliktrådet. Da filmen ble laget var hun ansatt som sosionom i Barne- ungdoms- og familie-etaten, der hun hadde sitt fysiske arbeidssted ved Stovner politistasjon. Hverdagen hennes besto den gang av møter med flere ungdom i samme situasjon som Noah. I dag har hun imidlertid sluttet i denne jobben.

— Noah var tidlig klar på at han ville være med i filmen. Om han var klar over hvor omfattende det skulle bli er jeg usikker på, personlig så jeg ikke helt for meg hvor stort dette skulle bli. Selv om noen av de profesjonelle var i tvil om de ville delta, var jeg for. Det er en tradisjon for oss å arbeide ganske lukket, derfor ønsket jeg en motvekt. Målet mitt med å si ja var å sette ungdomskriminaliteten på dagsorden — og la Noahs stemme bli hørt, fastslår hun.

I sin jobb som sosionom ser hun tydelig

n nå fram til de unge?

hvor forskjellig vi voksne og mange av de unge tenker. Derfor kan også avstanden fra hva du selv sier til hva som faktisk blir hørt, bli veldig stor. Mange av ungdommene hun har jobbet med lever i sin helt spesielle verden, med sin egen forståelse av hva som er rett og galt – og av hvem de skal se opp til og følge.

Faller utenfor

Ved å delta så åpent i filmen håper June Grimestad samtidig at hennes egen yrkesgruppe, sosionomene, ettersees i kortene. Hun vil ha større fokus på hva som fungerer og hva som ikke gjør det. Hvordan skal vi i voksenverdenen best snakke med ungdommen for å nå fram?

Hun har opplevd at kolleger blir oppgitt over at ungdom under oppfølging ikke møter presist. De mener de viser liten respekt. Å komme for sent er imidlertid en faktor som ikke skyldes at de er kriminelle. Det har sammenheng med å være ung. Vi må huske på hva som er de unges karakter, som for eksempel at de ikke vil fortelle for mye. Vi må skille på hva som er hva.

– Ting er jo ikke bare negativt, ungdom drikker mindre og ungdomskriminaliteten går ned. Ungdommen vi har med å gjøre er imidlertid de som faller utenfor den gode statistikken. Det er ungdom som har bidratt til at barnevernet har fortvilet lenge. Da blir kontrastene så store i forhold til de «vellykkede unge», påpeker sosionomen som ønsker en generell debatt:

– Alle vil bare snakke om hva de får til, men det er viktig at debatten også rommer det vi ikke er så gode på. Systemet jobber for sent, mange har jo blitt voksne før de kommer på tiltalebenken. Vi har for få tiltak å sette inn. Det er så lett å legge skylden på ungdommen eller foreldrene: «Han var ikke motivert.» Men kanskje mislyktes vi fordi vi ikke hadde redskapen.

Gladhistorie

Tilbake til «barneraneren Noah», så understreker June Grimestad at dette er en gladhistorie. Noah var motivert, han ville ut av det kriminelle miljøet, han hadde muligheten til å flytte til et annet sted og ikke minst var han heldig å få det tilbudet han fikk av regissør Jon Haukeland. Han fikk en engasjert og interessert voksen som fulgte ham tett.

Gjennom de unges øyne: Sosionom June Grimestad spiller seg selv i hybridokumentaren Barneraneren. Hun påpeker at for å hjelpe unge som faller utenfor må vi være villig til å prøve å sette oss inn i deres tankesett.

(Foto: Anette Haugen)

– Noah ble gitt muligheten, men han valgte selv å gripe den. Litt av min jobb har vært å selge inn «håp» til «wannabegangsters». Ofte er det politiet som kommer med tilbudene om oppfølging. Jeg tror kanskje det kan være vanskeligere for ungdom å takke ja når tilbudet kommer fra politiet enn når det kommer fra en sosionom, tenker Grimestad.

Etter at Noah ble dømt har det for øvrig kommet nye lover for ungdomskriminelle. Noah fikk et oppfølgings-team og ble pålagt å stille på månedlige møter. I tillegg til at foreldrene er med, kan slike team bestå av en sosionom, en fra barnevernet, politiet, noen fra skolen og gjerne noen fra BUP. Han var dessuten pålagt andre krav, som å møte på skolen, på trening, ha faste innetider med mer. I dag pålegger loven også gjerningsmannen å møte offeret.

Alternativ straff

– Som et alternativ til fengsel eller samfunnsstraff kan unge lovbrøyttere i dag få en type straff som er todelt. Første del er at de må stille på et såkalt gjenopprettingsmøte der de treffer offeret og hans eller hennes foreldre. Offeret kan selvfølgelig takke nei, men forskning viser at ofrene som stiller opp ofte får et bedre liv etterpå, forklarer June Grimestad.

Del to av straffen består i at det lages en ungdomsplan der det rapporteres inn og de har møter hver måned. Den blir individuelt tilrettelagt i forhold til person og ugjerningen som er begått, og fungerer litt på samme måte som oppfølgingsteamet rundt Noah.

Ungdommen er selv en viktig brikke med tanke på om denne typen straff resulterer i at de kommer seg ut av det kriminelle miljøet, men de konkrete tiltakene og støtteapparatet rundt betyr også mye. June Grimestad synes uansett det er givende å jobbe med ungdom på denne måten, og hun minner igjen om at det er viktig å prøve å sette seg inn i deres tanker og logikk. For å få til det, må man ikke bruke voksne, men annen ungdom som målestokk.

Å være utvekslingsstudent i Oslo

Livet som utvekslingsstudent i Oslo er bra. Folk er vennlige, alle kan engelsk, de føler seg trygge og det skjer noe hele tiden. Spontanitet er imidlertid ikke alltid like lett – og så skulle de ønske det var litt enklere å bli kjent med de norske studentene.

Tekst og foto: Anette Haugen

Det kan være tøft nok å flytte til Oslo som ny student fra et annet sted i landet, men hvordan er det egentlig å være utvekslingsstudent i hovedstaden og komme fra et helt annet land og kanskje en ganske annen kultur? I utgangspunktet er det veldig bra, ifølge de fem studentene fra henholdsvis USA, Tyrkia, Nederland, Italia og Frankrike som Gatelangs har møtt.

Trygt og vennlig

Det er en tirsdag ettermiddag et stykke ut i september og vi har avtalt å møte en gjeng med utenlandske studenter på Blindern. De studerer og bor ulike steder i Oslo, men kjenner hverandre gjennom den internasjonale organisasjonen Erasmus Student Network (ESN).

Tre av dem, Karljin van Beekum (20) fra Nederland, Elif Kübra Hoepner (27) fra Tyrkia, men bosatt i Tyskland og Camilla Geroli (21) fra Italia, er utvekslingsstudenter og skal være her ett semester. Julie Schiering (27) fra California i USA har som de øvrige kun vært her en måneds tid, men hun tar master og skal bli i to år. Elliot Lambert (27) fra Frankrike har vært her i fem år, tidligere som student, nå jobber han. Skussmålet deres om livet i Oslo lyder: «Det er supert, perfekt, fantastisk. Folk er veldig hyggelige, hjelpsomme og har god humor. Det er mange unge mennesker her og vi føler oss veldig trygge. Alle snakker engelsk og de ber til og med om unnskyldning om de snakker norsk før de vet at vi ikke forstår det.»

— Og så er det så internasjonalt, også i sentrum. Du trenger ikke skjule hvem du er selv om du kommer fra en annen kultur, det er så bra, påpeker Elif.

— Jeg var også imponert under nasjonaldagen, folk kunne gå i sine tradisjonelle klesplagg i toget uansett bakgrunn. Jeg tror ikke det hadde gått i Frankrike, bifaller Elliot.

Dyrt og uspontant

Noen haker ved livet i Oslo bemerker de likevel. Det er dyrt her og vi har rare

alkohollover. Det er vanskelig om du spontant ønsker en liten fest, for om kvelden er det umulig å kjøpe alkohol i butikken. Å gå på kino etc må også ofte planlegges, for billetter må forhåndkjøpes. Til gjengjeld kan du gå nede i sentrum og så er det plutselig noe som skjer, en festival eller lignende som du ikke en gang visste om. Det er også lett å komme seg rundt. Flere av dem bor på studentbyer med få nordmenn, så det kan være litt vanskelig å få kontakt, men Elif forteller at hun var med på et vorspiel med norske studenter. Det var en spesiell erfaring, men veldig hyggelig. Folk åpnet seg og pratet lett. Hun forteller også om da hun ble tatt i kontroll på trikken og hadde glemt reisekortet. Hun var fortvilet, men ble møtt på en veldig hyggelige måte. I Tyskland sa de at nordmenn er uhøflige, det er hun ikke enig i.

— Jeg har vært student og reist i flere land. Enkelte steder kvier jeg med for å si at jeg er fra USA, det er ikke alltid populært. Å si California er litt bedre, men her opplever jeg ingen diskriminering, sier Julia, som også skryter av helsesystemet

God erfaring: Du lærer mye som utvekslingsstudent i Oslo. Bak fra venstre: Karljin van Beekum fra Nederland, Julie Schiering fra USA og Elif Kübra Hoepner fra Tyrkia/Tyskland. Foran fra venstre: Camilla Geroli fra Italia og Elliot Lambert (27) fra Frankrike.

vårt og andre velferdsordninger. Hun skal være her i to år, men bare hun skal hjem til USA på ferie må hun ha egen forsikring.

Natteravner

Noe annet utvekslingsstudentene er imponert over er det frivillige arbeidet mange nordmenn bidrar med, slik som å gå natteravn. De skal selv bli med på en vandring i Oslo i høst for å se hvordan det er. Noe lignende finnes ikke i deres hjemland, og de tror kanskje folk ville sett på natteravner som «festbremser» og ha liten tillit til dem. Det er flott at folk har et annet syn på dem her – og det er utrolig å se at de som går natteravn smiler og ser ut til å hygge seg veldig.

ESN (Erasmus Student Network)

- Er en europeisk non-profit studentorganisasjon for utvekslingsstudenter.
- Organisasjonen ble startet i 1989 og representerer 343 studentorganisasjoner i 34 land.
- Opererer på tre plan: lokalt, nasjonalt og internasjonalt.
- Målet er å representere internasjonale studenter, skape kulturell forståelse og utvikling under prinsippet «studenter hjelper studenter».

Hjelper hverandre: Nina Nilsen (22) fra Tromsø hjelper Marcus Thalberg (17) fra Trondheim med Doctor Who-kostymet hans. Det er fint å kunne bistå andre.

Tema: Ungdomstid

1

2

3

4

5

6

Cosplay

- et inkluderende miljø

Noen har blitt mobbet og fant seg aldri til rette på skolen, andre har bare en stor interesse for fantasy, den japanske mangakulturen, gaming, animasjon eller kostymer. Felles for dem alle er at de føler seg velkomne i cosplaymiljøet. Her er alle vennlige og du kan være deg selv.

Tekst og foto: Anette Haugen

Eget design: Even Myklebostad Elgenes (t.h.) har designet sin egen karakter, mens Emilie Rosenhave har laget et kostyme fra spillet Alice Madness Returns.

Oppdrag: Mange av cosplayelevene har allerede laget flere egne kostymer. Nå har de fått et felles oppdrag. Å designe en vest. Hans Henrik Enger holder opp sin modell.

Du har kanskje sett dem på gata en lørdag eller søndag, utkledd som Harry Potter, Gandalf, en karakter fra Game of Thrones eller My Little Pony. Sannsynligheten er stor for at de da er på vei til et «Con», en «meet-up» eller kanskje skal de gå i tog mot mobbing. Cosplay (costume-play) er blitt en stadig mer populær hobby verden over de siste årene – også i Norge.

Om interessen øker, er imidlertid cosplay fremdeles en relativt liten hobby. Det betyr at om du bor på et lite sted, da må du enten fysisk dra på en Convention eller ty til nettet for å møte likesinnede. En tredje mulighet er å søke seg inn på en cosplay-

linje på en folkehøgskole. En av skolene som har opprettet en slik linje, er Holtekilen Folkehøgskole i Bærum.

Særinteresse

– Det er andre året vi har cosplay her. Linjen ble opprettet med bakgrunn i at vi alt hadde lærerkreftene, det passet inn med de øvrige fagene og vi ønsket å trekke flere elever ved å tilby noe nytt og spennende. Cosplay er en særinteresse. Mange sitter i hvert sitt tettsted og har få å dele hobbyen sin med. Hos oss finner de et trygt miljø der de kan videreutvikle interessen sammen, sier Marthe Næstby, lærer ved cosplaylinja på Holtekilen.

Cosplaylæreren er selv utdannet klesdesigner, ikke fordi hun har en spesiell interesse for mote, men fordi hun er oppvokst av hvordan du kan uttrykke deg og finne din egen alternative stil gjennom klær. Hun har aldri selv drevet med cosplay, men har alltid vært interessert i den japanske mangakulturen. Hun trives godt med å jobbe med cosplayelevene.

– Jeg vet at en del – ikke alle – har slitt i livet tidligere. Her kan du gå inn i roller og bare være deg selv. Det er verken fokus på kropp eller andre ting. I dette miljøet er alle snille mot hverandre. Det er veldig inspirerende. Vi har vel alle hatt våre forbilder og likt å kle oss ut en gang. Her kan du utvikle dette videre, sier læreren.

En dannelsesreise

Nå skal det legges til at cosplay er noe

langt mer enn å kle seg ut og gå på «Con». Mange legger mye flid i å lage egne kostymer. Det kan være både vanskelig og tidkrevende, men til gjengjeld en utrolig følelse når du har mestret og laget et helt nytt, fantastisk kostyme. Det er ikke minst å lage disse kostymene de lærer på folkehøgskolen, sammen med mye annet. Det å gå på folkehøgskole utgjør nemlig et eget, helt spesielt ungdomsmiljø. Et år på folkehøgskole er som en dannelsesreise der du skal lære å bli voksen og selvstendig, med litt veiledning på veien. Noe annet du lærer på folkehøgskolen er å tolerere andre.

– Selv om du treffer mange likesinnede og kan dyrke en særinteresse, bør du tett på andre hele døgnet. Det er et utviklingsår der du lærer mye nytt og treffer folk du kanskje vil kunne lene deg på resten av livet. Det er veldig hyggelig å treffe på tidligere elever som forteller at året her på folkehøgskolen var det beste året i deres liv, sier Marthe Næstby.

Lov å være annerledes

To av elevene i cosplayklassen som gjerne viser frem noen fantastiske kostymer de har laget, er Fredrik Hallaren (23) fra Trondheim og Vegard Borge (23) fra Fjellhamar. De har vært interessert i cosplay i henholdsvis seks og fire år. Fredrik drev med gaming, men visste ikke at det fantes noe cosplaymiljø før han besøkte et «Con» i Trondheim i 2012. Også for Vegard startet det med gaming,

Cosplay:

Cosplay er en hobby som går ut på at du kler deg ut som og spiller dine favorittkarakterer fra videospill, TV-serier, film, bøker eller andre medier. Mange legger mye flid i kostymene og deltar på «Conventions». Begrepet «cosplay» er en sammensetning av «costume» og «play». Opphavsmannen til uttrykket er Nobuyuki Takahashi. Det ble først brukt tidlig på 80-tallet.

I Norge er cosplay en ung hobby, men de første organiserte samlingene kom i stand i form av små «fan-meets» på starten av 2000-tallet, noe som senere skulle bli til det første Desucon i 2006. De største eventene trekker i dag likevel over 6000 besøkende. Norge stiller også opp i internasjonale cosplaykonkurranser, og har vært deltakernasjon i EuroCosplay siden 2011.

Kilde: cosplay.no
der du også kan lese mer om fenomenet.

Cosplay against bullying:

Flere i cosplaymiljøet har selv opplevd mobbing. For å støtte dem som har følt dette på kroppen, arrangeres det jevnlig «Cosplay against bullying» i flere norske byer. Da kler cosplayerne seg ut og går i tog med plakater for å ta avstand fra mobbingen.

Mange legger mye flid i å lage egne kostymer.

der han deltok på en del samlinger, som LANfester og The Gathering i Vikingskipet. Han begynte etter hvert å følge cosplayere på nettet og syntes i starten det var litt skummelt å kle seg ut selv. Sitt første kostyme kjøpte han. Det er nemlig lov med kjøpekostymer også – eller ingen i det hele tatt, men veldig gøy å lage. – Jeg har jobbet fem år innen bygg og anlegg og trengte en pause. Det jeg lærer her kommer imidlertid til nytte i jobben, for du må være handy der også. Jeg trives godt i klassen og i cosplaymiljøet, alle er så vennlige. Folk aksepterer deg som du er. Det er mange som har hatt en tøff fortid. Selv passet jeg ikke inn på skolen. Det var klart mer gøy å drive med gaming hjemme enn å gå på skolen og bli mobbet, fastslår Vegard.

Fredrik er enig. Han har sitt andre år på Holtekilen nå. Han trivdes så godt at han søkte om å få gå år nummer to som stipendiat. Både på cosplaylinjå og på skolen generelt får du mange gode venner du blir nært knyttet til. Etter det første året ville han derfor gjerne bidra til at også de neste elevene skulle få det like bra som ham.

Føler seg hjemme

En annen som har kjent på det å være annerledes, er Nina Nilsen (22) fra Tromsø, som viser fram sitt kostyme av Kindred fra League of Legends. Hun ble mobbet blant annet for sitt asiatiske utseende. I cosplaymiljøet er det veldig lite av dette. Her

«Cosplay er ikke bare en ungdomskultur.»

På Con: Å dra på Conventions i inn- og utland er populært. Her møter Vilde H. Kristiansen (t.v.) og Ylva H. Kristiansen (t.h.) Rebecca Shoichet på sommerens GalaCon i Ludwigsburg. Hun er stemmeskuespilleren til karakterene de er utkledd som, fra My Little Pony.

føler hun seg hjemme. Her kan du gå med ører og hale hele dagen uten at noen synes det er noe merkelig ved det.

– Jeg ble introdusert til cosplay i 2013 av en venninne som skulle på Desucon. Vi har ulike interesser, men jeg ble med og fant mitt miljø. I Tromsø er imidlertid cosplaymiljøet ganske lite, derfor var det fint å komme hit på folkehøgskolen der du kan få hjelp og lære nytt. Egentlig gruet jeg meg også litt, for jeg trenger rom for meg selv. Her er du tett på andre, men siden alle har felles interesse, føler jeg klassen ble kjent på fem minutter, forteller hun.

Emilie Rosenhave (18) fra Tønsberg, Even Myklebostad Elgens fra Vistdal i Møre og Romsdal og Hans Henrik Enger (17) fra Skedsmokorset føler også det er lett å bli kjent med andre, både i klassen og i cosplaymiljøet generelt. Her finner du helt fantastisk kule, aksepterende og hyggelige folk med samme interesse.

– Du blir dessuten kjent på tvers av alder, for cosplay er ikke bare en ungdomskultur. Her treffer du barn og voksne også, som alle kan lære noe av hverandre. Det er heller ingen tvang å ha på kostyme. Det er bare å komme som du er, påpeker Emilie.

Trygg ungdomstid

Elisabeth Ludvigsen var ni år da hun sammen med storebroren flyttet fra sin biologiske mor til sin nye fosterfamilie. Plutselig var de fem søsken. Det var en del ting hun måtte lære, men hun opplevde at hun hadde en fin ungdomstid, der hun var inkludert som alle andre.

Tekst og foto: Anette Haugen

— Jeg var jo bare ni år, så jeg skjønnte ikke alt som skjedde, men jeg husker det var noen som kom på besøk flere ganger. Etter hvert fikk jeg vite at jeg skulle flytte til dem. Da jeg var på besøk, ville jeg like gjerne overnatte — og da jeg pakket kofferten var jeg klar og sa tydelig: Dette er mitt nye hjem, dere er min nye mamma og pappa, forteller Elisabeth Ludvigsen (28). Storebroren hennes var 13 år den gangen og de kom til en familie med tre barn som var ganske jevnaldrende med dem selv. Hun husker hun følte det som en lettelse. Årsaken til at de skulle flytte var at moren var alkoholiker. Faren bodde ikke sammen med dem.

Åpen i klassen

Det er ikke all verdens minner Elisabeth har fra tiden før hun flyttet til sin nye fosterfamilie, men hun husker hun var mye redd for hva som ville møte henne når hun kom hjem fra skolen. Hva slags tilstand ville moren være i? Da hun flyttet var det en del ting hun måtte lære. Ting som andre niåringer kan, slik som at du ikke går barbeint i gummistøvlelene om høsten. Hun måtte også begynne på ny skole, men

Jobber med barn: Elisabeth (28) er nylig ferdig utdannet og jobber som pedagogisk leder i en barnehage.

det er gode minner. Sammen med storebroren følte hun seg trygg hos sin nye familie og fostermoren var med inn i den nye klassen og fortalte det de trengte vite. Helt fra første stund har hun vært veldig åpen om alt, noe hun føler har vært riktig og godt. Fosterbarna selv har nemlig ingen taushetsplikt.

— Jeg følte meg aldri «annerledes». Jeg var godt mottatt i klassen, fikk venner og ble aldri mobbet. Litt sårbar var jeg nok, så jeg trengte mye bekreftelse fra omverdenen. Om det var litt sjalusi mellom meg og mine nye søsken, så jeg spesielt opp til min eldste søster. Hun hadde hest og lærte meg mye. Samtidig var det tøft å høre om alt det fine de hadde gjort da de var yngre. Jeg skulle så gjerne vært født inn i denne familien, forklarer hun.

Ungdomstiden

Da ungdomstiden kom føler Elisabeth at hun var med på det meste av det de andre gjorde. Hun slet imidlertid en del på skolen. Det var mange tanker og hun var mye sliten. Når hun kom fra skolen måtte

hun ofte legge seg litt. Hun følte også at fosterforeldrene var ekstra strenge med henne med tanke på bakgrunnen hennes, som hun strengt talt var uskyldig i.

— Jeg hadde noen venner i et dårlig miljø, så de var nok bare redde og litt bekymret for meg, men selv følte jeg de var strenge og ekstra mistenkelige. Det var sårt der og da, men jeg skjønner dem godt i ettertid, fastslår hun.

Elisabeth var med på fester opp gjennom ungdommen, men hadde alltid i bakhodet at alkoholisme er arvelig. Muligens bidro også dette til at hun sjelden festet to dager på rad.

I fosterfamilien har Elisabeth bestandig følt seg velkommen. Hun har vært en likeverdig del av familien, men har nok kanskje selv prøvd litt ekstra på «å lage en stor og lykkelig familie» i savn av det hun manglet i den tidlige oppveksten. Hun har det meste av tiden holdt kontakt med sin biologiske mor, men brøt den i en periode da hun var 14–16 år. Hun trengte å jobbe litt med seg selv da. Det vokste hun på — og hun lærte å sette grenser for seg selv og for sin mor. I dag har hun jevnlig og god kontakt med moren. Etter at hun selv nylig flyttet inn i en leilighet på Rykkinn bor de ganske nær hverandre. Det fungerer veldig fint.

Flyttet ut

Da Elisabeth var 19 år og lærling innen barne- og ungdomsarbeid, valgte hun å flytte for seg selv. Det var ingen dramatikk i det, tiden var bare moden. Hun flyttet ikke langt vekk fra fosterfamilien og var stadig innom på middag. Hun har fortsatt veldig god kontakt med dem og vet hun alltid kan ringe eller dra dit om hun lurer på noe eller trenger støtte.

I følge reglementet opphører barnevernets ansvar når barnet blir 18 år og myndig, men de tilbyr ettervern og hjelpetiltak fram til du er 23 år. Etter fylte 18 er det ungdommen selv som avgjør om han eller hun vil flytte ut eller fortsatt bo hos fosterforeldrene om det er mulig. Et hvert tilfelle behandles separat, så det er ingen automatikk i nøyaktig hva som skjer. Barnevernet har for øvrig vært tilstedeværende gjennom hele Elisabeths ungdom. Det er lovbestemt at du skal ha møter med

Om fosterhjemstjenesten

- I Norge er det i dag på landsbasis cirka 11 000 fosterbarn.
- Fosterhjemstjenesten i Oslo tilbyr:
 - kontinuerlig opplæringsprogram; PRIDE-kurs som forbereder, utvikler og støtter fosterhjem.
 - samarbeider med Oslos barneverntjeneste om å finne fosterhjem til barn som har behov for en ekstra familie med overskudd og en kjærlig favn.
 - gir veiledning til fosterforeldre, enkeltvis og i grupper.
- Det er stort behov for flere fosterhjem, få mer informasjon på www.fosterhjem.no/Oslo eller finn din lokale fosterhjemstjeneste på www.bufdir.no/fosterhjem/. De er også på facebook.

i fosterhjem

Fin ungdomstid: Elisabeth Ludvigsen vokste opp i fosterhjem og føler hun hadde en fin oppvekst. Kun én gang opplevde hun en stygg kommentar i forbindelse med at hun er fosterbarn. Her med hunden Kompis som i dag krever sin del av oppmerksomheten hennes.

en saksbehandler fire ganger i året og det samme med en tilsynsperson. De kom hjem til dem, så hun følte det ikke som noen belastning, tvert i mot kunne søknene bli misunnelige, for da fikk hun servert kjeks og saft. Det som var litt slitsomt var imidlertid at det stadig var utskiftninger og derfor mange nye folk å forholde seg til.

Barnehagelærer

I vår ble Elisabeth ferdig utdannet barnehagelærer og jobber nå som pedagogisk leder i en barnehage. Hun har alltid vært glad i barn og bestemte allerede da hun var 13-14 år at hun ville jobbe med barn og unge. Da hun først fortalte dette fikk hun råd fra barnevernet om å gå i terapi for å jobbe med «bagasjen sin», noe hun gjorde i flere år. Her fikk hun snakket ut om alt som hadde skjedd i løpet av barn- og ungdomstiden hennes.

— Det var et godt råd. Jeg møtte en dame en gang i uka på en kafé eller lignende. Hun var lett å snakke med og gjorde en grundig jobb. Hun så meg for den jeg var og stilte spørsmål som fikk meg til å reflektere. Barn og ungdom kan være naive, ikke minst var jeg det. Nå lærte jeg meg litt mer skepsis. Det er viktig å ha dette inne når du jobber med barn og unge, sier hun.

Hvor viktig det er at de som jobber med barn er oppmerkssomme og kan tolke tegn, har hun selv opplevd. Da hun flyttet fra moren var det etter en prosess med bekymringsmeldinger fra barnehage, naboer og skole. Hun er kjempeglad for at noen så at noe var galt og mener det reddet livet hennes. Hun hadde i hvert fall ikke vært den hun er i dag om ikke noen hadde grepet inn. Egentlig burde ting ha skjedd enda fortere, men det skjedde i alle fall.

Vær positiv

Elisabeth forteller sin historie fordi hun synes det er fint å kunne bruke sin egen oppvekst til noe positivt. Hun har også flere ganger stilt opp på PRIDE-kursene til fosterhjemstjenesten, et kurs alle nye, potensielle fosterforeldre må gjennom. Om hun kan gi noen råd til ungdom som har det vanskelig, må det først og fremst være:

— Vær positiv. Ikke tenk «stakkars meg». Da er det ikke håp. Jeg har sett andre som har gitt opp og synes synd på seg selv. Da går det dessverre ofte dårlig. Du må ha en positiv grunntanke. Selvfølgelig har jeg vært heldig og har hatt mange til å støtte meg, både familie, gode venner og ikke minst mine fosterforeldre som var strenge, men rettferdige. Det er viktig. Samtidig var jeg klar på fra første dag jeg kom inn i mitt nye hjem, at her ville jeg være.

*Holder kontakten:
Tania Nome har i to
år vært hybelvert
for Vicknesh. De har
fått fin kontakt og
Tania vil fortsette å
gi råd og være
involvert i Vicknesh'
framtid.*

God s

Om hybelordningen

Fosterhjemstjenesten i Oslo bistår bydelsbarnevernet med å rekruttere private familier med en hybel til ungdom som kan bo alene, men som trenger ekstra oppfølging og støtte.

Hybelfamilien:

- Gir praktisk støtte og botrening, er tilgjengelige rådgivere, bistår med lekselesing og hjelper til med å komme i gang om morgenen.
- Kan bistå med matlaging, økonomistyring og være støttespillere for å unngå ensomhet.
- Samarbeider med bydelsbarnevernet om å ivareta ungdommens ulike behov i hverdagen.
- Graden av støtte og oppfølging kan variere fra det som ligner et fosterhjem, til en mer avgrenset hybelbeboer. Politattest innhentes før ungdom kan flytte inn.

Hybelboeren:

- Ungdommer som av særlige grunner trenger å bo utenfor egen familie, profiterer på å få en slik mulighet i overgangen til en selvstendig tilværelse.
- Foresatte får nødvendig avstand og mulighet til en bedring av egen livssituasjon.
- Noen ganger knyttes det spesiell god kontakt mellom hybelfamilien og ungdommen, som kan vare mye lenger enn boforholdet.
- Tilbudet er ikke egnet for ungdom som sliter med rus, atferd eller store psykiske problemer.

Kilde og mer informasjon: fosterhjem.no/oslo

støtte fra hybelfamilien

Han var kun 12 år da han kom alene til Norge som flyktning fra Sri Lanka. Da han var 17 år følte Vicknesh sterkt for å flytte ut fra slektningene han bodde hos. Da ble fosterhjemstjenestens hybelordning en fin løsning på veien mot mer selvstendighet.

Tekst og foto: Anette Haugen

Da Vicknesh (19) var 12 år kom han som enslig mindreårig flyktning til Norge. Den første tiden bodde han på et flyktningmottak i Lunner og i løpet av seks måneder lærte han seg godt norsk. Flere av slektningene hans bodde her allerede og etter hvert flyttet han inn til en av familiene som bodde i Oslo. Her begynte han på skole og fikk venner. Ungdomstiden betegner han som god. Han spilte fotball og er en åpen og sympatisk gutt som lett får kamerater. Det har selvfølgelig alltid vært en sorg der med tanke på savnet av foreldrene, som han verken har sett eller snakket med siden han var 12 år, men han har følt seg hjemme i Norge. Sommeren 2014 hadde han imidlertid behov for en endring i hverdagen.

Ikke trygg

— Jeg følte da at det var nødvendig å flytte ut fra slektningene mine. Jeg følte meg ikke trygg og hadde veldig liten frihet. De var strengere med meg enn sine egne barn og det var mye jeg ikke fikk være med på. Jeg var 17 år og ville ha mer styr på egne ting, så jeg ringte en annen slektning og tok på den måten kontakt med barnevernet, forteller Vicknesh. Barnevernstjenesten vurderte at gutten trengte et nytt botilbud. Som alle andre mindreårige flyktninger hadde Vicknesh også en verge som hjalp ham og viste stor interesse. En periode bodde 17-åringen hos en annen slektning fram til barnevernet fant en hybelfamilie han kunne bo hos. (Se mer om ordningen i faktarammen.) Her fikk han den friheten han hadde behov for, men hadde likevel en god støtte i familien han flyttet inn til. Han gikk på denne tiden på videregående skole på en helt annen kant av byen enn der han nå flyttet inn. Til tross for lang skolevei, fortsatte han på samme skole,

men det fungerte bra. Det var også her han hadde kameratene sine. Siden han bare var hjemme om kvelden fikk han ikke venner i sitt nye nabolag, men hans gamle kamerater kom på besøk nå og da.

Stort hus

Hybelfamilien som tok i mot Vicknesh var Tania Nome og Germar Schneider, samt deres totalt fire barn i en alder fra åtte til tjue år. De kjøpte huset de bor i for 12 år siden. Det var et oppussingsprosjekt med god plass. Først vurderte de å ha familiebarnehage i kjelleren, men det ble litt for krevende å gjennomføre. Hva skulle de da bruke all plassen i underetasjen til?

— Jeg kom etter hvert over informasjon om hybelfamilieordningen. Vi hadde tidligere vært inne på tanken om å bli fosterforeldre, men det var før de to yngste barna ble født. Dette virket som en fin ordning, så jeg tok kontakt for å høre mer, forteller hybelmoren Tania, som er både sykepleier- og lærerutdannet og i dag jobber som sykepleier.

Etter å ha meldt sin interesse tok det ikke så lang tid før den første ungdommen flyttet inn i kjelleren. Vicknesh var familiens tredje hybelboer. Han har nylig flyttet ut og bor i et studentfelleskap med tre andre ungdommer. Tania og mannen har derfor nå skrevet kontrakt med en ny hybelboer. Det betyr imidlertid ikke at de har kuttet kontakten med Vicknesh.

Motiverte

— At vi har brukt Tania og hennes familie så mye henger ikke minst sammen med at hun har klart å kombinere et vanlig familieliv og jobb med å gi god støtte til ungdom som er på vei til å bli selvstendige, men som trenger litt rådgivning underveis, sier Knut Fosslund og Marit Blom, begge fagkonsulenter i fosterhjemstjenesten i Barne- og familieetaten i Oslo kommune.

De påpeker at det samtidig er viktig at de unge som får tilbudet er motiverte, ønsker å klare seg selv, men samtidig ber om hjelp ved behov. Her skryter de veldig av Vicknesh. Han har for eksempel klart å spare både til å ta lappen og til å kjøpe bil. God oppfølging, blant annet fra hybelfamilien, har bidratt til det. Om sitt liv som hybelboer hos familien, sier han selv:

— Det har vært veldig fint og fritt å bo her.

Da jeg bodde hos slektningene mine fikk jeg nesten ikke lov til å gå ut med venner. Ungdomstida ble bedre da jeg kom hit. Det har vært noen få regler å overholde, som å rydde, komme tidsnok og lage mat hjemme, i stedet for å kjøpe «junkfood», men det har gått greit.

Ville bo lenger

Egentlig ville Vicknesh gjerne blitt boende lenger hos Tania og familien. For Tania ville det vært helt greit. Tilbudet er imidlertid en overgangsordning på veien mot å bo for seg selv og barnevernstjenesten vurderte nå at 19-åringen var moden nok til å flytte for seg. Derfor ble det bestemt at han nå skulle flytte inn i en studentbolig.

Vicknesh har det greit der, men det er mindre plass og han bor tett på andre. Hos Tania hadde han eget bad og kjøkken, og bestemte selv om han ville takke ja til middags- og bursdagsinvitasjoner hos hybelfamilien. Han fikk gode venner i barna i huset, men ønsket av og til fred og ro. Det er greit så lenge ungdommen ikke isolerer seg helt. Da tas det kontakt. Om han har flyttet ut, holder han likevel kontakten med hybelfamilien og Tania er fremdeles involvert i det som skjer med 19-åringen. Han er myndig nå, men har mulighet til ettervern til fylte 23 år. Det synes han er fint og han ønsker det foreløpig selv.

For tiden jobber Vicknesh og leser til en eksamen. Opprinnelig var planen å studere økonomi og bli sivilingeniør. I den tamilske kulturen er det en stor tradisjon for å drive med handel, så det ligger et lite press der. Nå tenker han imidlertid at han kanskje heller vil bli lærer eller sykepleier, som Tania. Hun tenker at det viktigste er at han velger sin egen vei.

Hele byen: Fosterhjemstjenesten i Oslo har rekruttert hybelfamilier i alle Oslos bydeler – og vektlegger det gode samarbeidet mellom hybelfamiliene, barnevernet og fosterhjemstjenesten. Fra venstre: Marit Blom, Knut Fosslund, Tania Nome og Vicknesh.

Natteravnene Elvelangs

Også i år var Natteravnene på plass med stand da det ble arrangert Elvelangs med fakkellys, underholdning og mye annet gøy langs Akerselva 22. september. I år var også værgudene på arrangørens side, så det krydde med folk langs elva. «Dere gjør en kjempejobb! Jeg føler meg alltid trygg når Natteravnene er der», var blant de hyggelige kommentarene som ble gitt av forbi-passerende. (Foto: Anette Haugen)

Natteravnene får elbil

Da det var på tide å skifte ut vår eldste bil som har trafikkert Oslos gater i 14 år, fant vi ut at vi samtidig ville gi vårt bidrag til luftkvaliteten i hovedstaden ved å bytte den ut med en elbil. Bilen er av typen Nissan E-NV200 Evalia. Det er en liten kassevogn med baksete og skyvedører og er derfor godt egnet til vårt bruk i Oslo sentrum. Bilen vil få oppdrag som kjøring til legevakt og noe hjemkjøring under vandringene. Den har en rekkevidde på cirka 15 mil per lading, noe som burde være tilstrekkelig for en vandring. I tillegg vil den bli disponert av administrasjonen på dagtid til varelevering og andre ærend.

Natteravnneffekter

Natteravnene lagerfører alt nødvendig utstyr og materiell for gjennomføring av vandringer i ditt nærmiljø. Natteravnene finansierer lokal virksomhet i Oslo og Akershus. Dersom din gruppe ligger i et av disse fylkene, kan du derfor bestille det utstyret du trenger kostnadsfritt på hjemmesiden vår.

Refleksvest

Ryggsekk

Kulepenner

Paraply

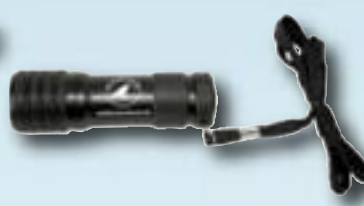
Midjetaske til førstehjelpsutstyr

Rapportblokk

Åndedrettsmaske

Lommelykt

Bærenett

Materiell bestilles på:

<http://www.natteravnene.no/bestilling-av-vandringsmateriell/>

NATTERAVNENE

STØTT OSS MED DIN GRASROTANDEL!

Bli Grasrotgiver i dag! Du kan bli grasrotgiver i alle Norsk Tippings kanaler eller ved å sende SMS «Grasrotandelen 977482518» til 2020

En fin og rolig kveld på Bøler

Bøler i Østensjø bydel i Oslo har en flott beliggenhet, der både skoler og idrettsanlegg ligger tett på Østmarka med nær tilgang til både badevann og vakker natur. I dag er det et fredelig område, men det har ikke alltid vært slik. Rundt tusenårsskiftet herjet nynazistene på Bøler.

Tekst og foto: Anette Haugen

Det er en fredagskveld i midten av september. Været holder seg fremdeles sommerlig, så slik sett skulle man tro det var en del ungdom ute. Natteravnene på Bøler, Skullerud, Rustad og områdene rundt gjør seg som vanlig klare til sin faste fredagsrunde. De har oppmøte klokka 20.45 i lokalene til frivilligsentralen på Bøler og pleier å gå fra klokka 21 og fram til rundt 23.

Nøyaktig hvor lenge de har hatt en egen natteravngruppe på Bøler er verken koordinator Line Småstuen Haug eller tidligere nestleder Jon Olav Jacobsen helt sikre på. De vet imidlertid at det var på den tiden da nynazistene preget området helt på slutten av 90-tallet – samtidig med det rasistisk motiverte drapet på Benjamin Hermansen på Holmlia i 2001 – at foreldrene i området mobiliserte og natteravngruppa ble startet.

Hver fredag

Selv om det er mye fredeligere i bydelen i dag, har Natteravnene fortsatt sine vandringer ganske kontinuerlig siden oppstarten. De følger skoleåret og går hver

Fritidsklubben: Natteravnene stikker alltid innom fritidsklubben for å høre hvordan det går.

fredag. At de normalt gir seg rundt klokka 23.00 henger sammen med at det er da fritidsklubben stenger. Ser de behovet, går de kanskje noe lenger. Det hender også de stiller andre kvelder.

— Noen ganger har vi gått natt til 1. mai og natt til 17. mai, men nå er det veldig rolig på disse kveldene, det var mer ungdom ute på de datoene før, forteller Jon Olav Jacobsen. Han har gått natteravn på Bøler siden han flyttet hit i 2005, altså i 11 år. Han var tidligere nestleder og en av de faste ansvarlige i gruppa. Nå har han «pensjonert seg», men stiller når det trengs. Han begynte å gå blant annet for å bli kjent i sitt nye nærmiljø og for å få litt mosjon.

— Det hender også klubben ber oss stille om de har konserter på lørdager. Vi prøver da å få det til, men er avhengig av beskjed i god tid for å få folk til å stille. Et fast arrangement vi alltid stiller på er når tiendeklasse har sin avslutning i juni. Da er det i hovedsak foreldrene til tiendeklassingene som går. Her skjer det at ungdom prøvesmaker alkohol for første gang, så da er det viktig å være til stede, sier

Line Småstuen Haug, en av de ansvarlige for ravingen.

Skolesamarbeid

Line har selv barn både på videregående og på ungdomsskolen. Hun har gått natteravn i tre år og er for tiden én av fire vandringsansvarlige. På Bøler har det nemlig alltid vært slik at noen faste ildsjeler har ansvaret for hver sine fredager og for å lage lister som de sender til skolene. I tillegg til den vandringsansvarlige skal skolene sørge for tre natteravner hver per gang.

— For tiden er vi fire ansvarlige, da må vi stille hver fjerde uke. Hadde vi vært flere ville det blitt færre vandringer på hver, men det er ikke så lett å få folk til dette. Det virker som det lyder litt skremmende når det er «fast». Det har imidlertid aldri vært noe problem å bytte fredag om det ikke passer, forteller hun.

Som koordinator har Line også ansvar for å sende vandringslister til skolene. De har lenge samarbeidet med ungdomstrinnene på Bøler og Skullerud. Hun setter allerede om våren opp hvilke trinn som har ansvar

Om gruppa:

- Natteravngruppen på Bøler ble startet opp på slutten av 90-tallet da en gruppe nynazister hadde tilhold i området. Da mobiliserte foreldrene.
- De møtes på frivilligsentralen i Bølerlia 2 kl. 20.45 hver fredag.
- Vandring skjer fra 21.00-23.00 hver fredag – og av og til ved ulike arrangementer.
- Skolene i området stiller med natteravner.
- Kontaktperson er: Line Småstuen Haug, epost: Line.Smastuen.Haug@fhi.no.

To grupper. Med sju natteravnere på plass, deles gruppen i to.
Alle starter og avslutter ved frivilligsentralen på Bøler, som også ligger like ved fritidsklubben.

for hvilke uker neste skoleår, sender listen til FAU-ansvarlige og så skal de sørge for at tre personer fra hver skole stiller opp. Hvordan skolene gjør dette – om de ber frivillige melde seg eller selv setter opp navn – blander ikke natteravnansvarlige seg i.

Få avlysninger

– Systemet fungerer fint. Det kan være litt problemer i starten av skoleåret før de har kommet helt i gang, men det er ikke mange vandringer som har blitt avlyst gjennom årene. I tillegg til at ungdomsskolene sender natteravnere, har vi nå startet et samarbeid med mellomtrinnene på Nøkle vann og Rustad. De sender også tre vandrere hver, men alternerer annen hver uke. Det betyr at vi totalt skal være ni stykker, i tillegg til den faste hver gang, forklarer koordinatoren.

På Rustad hadde de sin egen gruppe tidligere, men i og med at de dekker mye av det samme området, har de nå slått gruppene sammen. Roy Erling Karlsøen som var natteravnansvarlig på Rustad har dermed tatt over som én av de fire ansvar-

lige her. Så langt ser samarbeidet ut til å fungere bra, da blir det også færre kvelder på hver enkelt.

Når det gjelder rekruttering, ikke minst for å bli natteravnansvarlig, har de prøvd med stands på kjøpesenteret, uten at det har vært spesielt vellykket. De stiller imidlertid alltid opp på de første foreldremøtene på skolene hvert år for å fortelle om det viktige natteravnarbeidet.

Får de kommentarer som «at det er jo så stille og derfor lite motiverende å gå», minner de bare på om hvordan det var i området tidligere og hvor viktig det er å fortsette selv om det er rolig. Da stilner det fort for de aller fleste er enige i dette. Det er også tydelig at de unge setter pris på at Natteravnene er ute – i alle fall i de fleste tilfellene. Akkurat under skoleavslutningen for tiendeklassingene i juni er kanskje ikke tilstedeværelsen deres like populær. Det grunner nok en del i at det er foreldrene til de som deltar som da er natteravnere, og det kan være litt flaut.

To-tre grupper

Kommer alle slik at de er ti, deler de inn i

tre grupper. De er alltid minst tre sammen. Fredagen Gatelangs er med er de sju. Da blir det to grupper som går litt ulike ruter, men de avtaler å møtes utenfor klubben i 22.30-tia, en halv time før den stenger. Det er riktig nok sjelden bråk, men det er trygt for ungdommen at Natteravnene er der når alle skal ut. Om noen ønsker kan de også følge dem hjem.

Ruten de går fram til da varierer litt fra gang til gang. De har fått råd fra politiet om å gjøre det slik. Da blir det ikke helt forutsigbart akkurat når de dukker opp. Steder de alltid er innom er imidlertid klubben, skolene, barnehagene, t-banen og idrettsanlegget på Hareløkka, som ligger helt inntil marka. Om sommeren hender det også de drar inn til badeplassene ved Nøkle vann og Ulsrudvann. Det kan være en del unge som trekker dit når det er fint vær.

Før om årene hendte det også at Natteravnene på Bøler sendte sykkelpatruljer inn i marka midt på sommeren. Det har det vært mindre av i det siste, men om flere av foreldrene stiller med sykler har de egne hjelmer og tar gjerne en tur

litt inn i marka. Et annet sted de er innom er idrettshallen på Bøler. Der er det ofte kveldsåpent på fredagene for dem som vil drive med ballspill uten at de trenger være medlem av noe idrettslag.

Utekontakten og politiet

Før Natteravnene starter kveldens vandring pleier de å ringe politiet og Utekontakten. Kanskje får de da høre om steder de bør stikke innom. De har et godt samarbeid med begge, og skryter veldig både av Utekontakten i området og forebyggende på Manglerud. Akkurat denne uken er for eksempel én fra Utekontakten med tiendeklassingene fra Skullerud på tur til Polen og Tyskland for å besøke konsentrasjonsleirene.

Det pleier som sagt å være fredelig ute, både i gatene og i marka, men Jon Olav kan for eksempel huske at de en gang måtte ringe politiet da de traff på en veldig ung gjeng som hadde drukket alt for mye. Da ga de ansvaret videre. Da det ble gjort vedlikeholdsarbeid ved en av skolene fulgte de dessuten nøye med fordi noen hadde det gøy med å klatre i stativene.

— Under en av tiendeklasseavslutningene kunne det også lett endt med masseslagsmål om det ikke hadde vært nok voksne natteravnere til stede. Samtidig var de unge flinke til å gå hjem tidlig. Det virket som de fleste hadde innetid til 01.00 og respekterte det, påpeker Line.

— Jeg er blitt truet med juling én gang i løpet av 11 år, men han som gjorde det ba om unnskyldning etterpå. En annen gang opplevde vi at en voksen mann slo til en ungdom, men alvorlige hendelser er sjeldne. Jeg tror Natteravnene har litt av æren for det, sier Jon Olav, som selv kaller seg «sjunde far i huset» i natteravn-sammenheng. Han minner om at flere fra Bøler også har stilt til vandring under Norway Cup-uka, det er ganske trivelig.

Klare for vandring

Klokka nærmer seg 21 og det begynner å fylles opp i lokalene til frivilligsentralen. Praten går lett. En del, ikke minst de med barn i samme klasse, kjenner hverandre. Noen har gått mange ganger tidligere, for andre er det første gang. En som skal være med på sin første vandring er Hege Johnsen. Hun har like gjerne meldt seg som natteravnansvarlig og skal heretter gå fast hver fjerde fredag. I dag er hun imidlertid med for å lære.

— Det kom en mail om at de trengte flere natteravnansvarlige. Da tenkte jeg at jeg kunne bidra. Jeg har selv barn både på Nøkle vann og Skullerud skole. Alle må bidra med noe og dette er ikke minst en fin måte å komme seg ut på, svarer hun

Hallen: I flerbrukshallen arrangeres det ballspill for alle som vil de fleste fredagene.

Det blir som på fredager flest – en fin og rolig vandring på Bøler.

enkelt på hvorfor hun stiller.

— Natteravnene er et veldig bra tiltak. Jeg har gått mange ganger og meldte meg til vandring i dag fordi det manglet folk på listen. Det er litt typisk at det er de samme foreldrene som stiller hele tiden. Andre burde prøve, for det er bare hyggelig. Både voksne og ungdom setter stor pris på at vi er der ute, sier Line Waaler, mor til en tiendeklassing på Bøler.

Trivelig kveld

De andre som melder seg for tjeneste i kveld er Lillian Vogt, som har barn både på Skullerud og Nøkle vann, Hilde Gunufsen og Turid Stajer, som begge har barn på Skullerud og Pål Karlsvik Jørgensen, som har barn på Bøler og på Bjørndal skole. Han vet at gruppen på Bjørndal slet med å få nok folk denne kvelden, men han klarer ikke være to steder på en gang.

Turid Stajer har også med seg hunden Selmer på vandring, for anledningen kledd i gul vest. Har du hund som må luftes er

den hjertelig velkommen med på vandring. Hunder skaper lett godt miljø og gjør ikke minst at man kommer i prat med folk. Når alle er på plass og har skrevet seg inn i boka, fordeles gruppene. Etter vandringen skriver natteravnansvarlig en litenlogg om kveldens hendelser. Gatelangs tar følge med gruppen til koordinator Line Småstuen Haug. Hun ringer først Utekontakten, deretter er vi innom klubben og idrettshallen. Det er åpent begge steder og ungdommen ser ut til å hygge seg. «Har dere kjærligheter?» Tre unge gutter smiler når de ser oss. Vi må dessverre medgi at det har vi ikke, men det er tydelig at noen har hatt det tidligere, så det er kanskje noe å ta med en annen gang. Vi stikker innom en tom barnehage før vi nærmer oss idrettsbanen på Hareløkka. Her er det noen som spiller ball og flere som lufter hundene. Vi slår av en prat og slik går kvelden videre. Det blir som på fredager flest – en fin og rolig vandring på Bøler.

Verdifullt: På sine vandringer har Eva Raknerud Braathen (i midten) sett hvor mye en avgjørelse som må tas på et mikrosekund kan bety. Da kan det være godt for de som er ute på byen å få litt assistanse fra natteravnner som er edrue og klarsynte. Her sammen med to andre natteravnner: Ordfører Marianne Borgen (t.v.) og Turid Johnsen.

Frivillighetsarbeid med fleksibilitet

Da Eva Raknerud Braathen pensjonerte seg for tre år siden, følte hun seg ikke helt moden for pensjonisttilværelsen. Det var fint å få litt mer fritid, slippe å passe klokka hele tiden og slippe alt ansvaret i jobben, men noe måtte hun finne på. Å stille som natteravn ble en god løsning.

Tekst og foto: Anette Haugen

Natteravnen Eva Raknerud Braathen (70) er bosatt på Hauketo og oppvokst på Abildsø – ei ekte Oslojente. Sommeren 2013 gikk hun av med pensjon. Det var for så vidt greit å slutte i jobben, men hun hadde fremdeles mye energi og lyst til å gjøre noe annet. Hun begynte å se på hvordan hun kunne bidra som frivillig og fant ut at Natteravnene tiltalte henne. – Jeg har ikke selv barn og her ute hvor jeg bor er det foreldrene som går. Da jeg leste om at Natteravnene i Oslo sentrum alltid trengte flere frivillige, ble jeg veldig interessert. Jeg hadde en del å gjøre den høsten, men tok kontakt og fikk litt mer informasjon. Jeg tror jeg hadde min første vandring på nyåret 2014, forteller hun.

Fleksibelt

Da Eva var ung var hun med i Røde Kors' hjelpekorps. Hun vurderte å melde seg inn

der igjen, men da ville hun være mer avhengig av å møte til spesielle tider. Etter rundt 50 år i arbeidslivet, der du jobber mot klokka hele tiden, ønsket hun mer fleksibilitet. Det fant hun hos Natteravnene. Her kan hun stille når og akkurat så ofte hun føler for.

– Hvis kneet krangler eller jeg bare ikke orker, er det ingen som reagerer på «at hun stiller jo aldri opp». Helsen holder ellers bra, men jeg ønsker å ha fleksibilitet. Derfor har jeg heller ikke meldt meg som natteravnansvarlig. Jeg synes det er fint å slippe ansvaret, jeg hadde mye personalansvar da jeg jobbet, forklarer natteravnen. Hun sa imidlertid ja til å bli valgt inn i Natteravnenes styre i år. Der driver de mye med planlegging og det synes hun er fint å være med på, for det er godt å kunne bidra.

Møter mange

I utgangspunktet er Evas plan å gå natteravn hver andre eller tredje uke. Denne høsten tenker hun at hver tredje uke kanskje holder, litt på grunn av kneet. Det som imidlertid er så fint, er at det er stor fleksibilitet også når det gjelder hva du kan bidra med. Hun er veldig glad i å gå, men om hun ikke orker så mye en kveld, er det mulig å bli med på natteravn bilen og stå

på et fast sted i sentrum, servere kaffe, slå av en prat og bistå dem som går forbi.

– Ofte skjer det ikke så mye når vi er ute, det er bra, men uansett blir du kjent med så mange folk i ulike aldre og med ulik bakgrunn – folk du ellers aldri ville kommet i kontakt med. Det gjelder ikke minst de du går sammen med, men selvfølgelig også alle du treffer underveis. Du får så mange hyggelige tilbakemeldinger. Det gir mye energi, fastslår Eva.

Da hun ble pensjonist var det nettopp tanken om at «nå må du holde deg til de på seksti pluss» hun ikke helt taklet. Som natteravn er hun sammen med alle aldersgrupper og hun har også lært å kjenne byen på en helt ny måte. Når de er ute blir de ofte spurt om hvor nattbussen går og hvor det og det utestedet ligger. Hun kan etter hvert svare på det meste.

Eva Raknerud Braathen har aldri følt seg redd når hun er ute og går. De fleste lar seg roe ned med litt dialog og meklung. Da føler hun at både hun og resten av gruppa har vært til nytte. Andre ganger har de kjørt noen hjem eller hun har gitt en engstelig ungjente telefonnummeret sitt, slik at hun kan ringe om noe skulle skje, om det så er i taxien. Det føles godt å kunne hjelpe, så hun sitter igjen med en takknemlig følelse hver gang hun har vært natteravn.

Gatelangs dykker ned i arkivet og presenterer artikler som sto på trykk ti år tilbake i tid, den gang bladet het «Respekt». Saken under er hentet fra det ellefte bladet som ble utgitt, nr. 4 – desember 2006. (Første nummer kom ut i juni 2002.)

Invisible MC motiveres av de unge

I desembernummeret av «Respekt» i 2006, var det MC-ravnene «Invisible» fra Laksevåg i Bergen som ble portrettert. Gruppen har senere blitt delt opp i flere grupper og er også aktive i Fana og Åsane. I portrettet kunne man lese at de brukte en egen huskeliste laget av ungdommen selv. Listen passer like godt i dag og følger her:

Gode råd fra ungdom til voksne

Elever ved Gerhard Schønings skole i Trondheim hadde et prosjekt ved skolen hvor de diskuterte hvordan voksne skulle være overfor ungdom. MC-ravnene Invisible MC bruker den som en huskeliste. Les og lær!

- Ikke prøv å fremstå som yngre enn du er! Vi setter pris på deg nettopp fordi du er voksen.
- Snakk med oss på et språk vi forstår og lytt til det vi har å si.
- Ikke gjem deg bak «slik var det ikke før i tiden». Prøv heller å sette deg inn i hvordan det er å være ung i dag.
- Stol på oss! Ikke døm oss eller sett oss i bås.
- Vær ærlig! Husk at dobbeltmoral gjennomskuer vi fort.
- La oss prøve og feile. Husk at erfaring ikke er noe man har, men noe man får. Vær tålmodig.
- Gi oss ros og tilbakemeldinger, det gir oss bedre selvtillit.
- Ikke påstå at du alltid har rett bare fordi du er voksen.
- Ikke glem at dere er viktige for oss.

Fem råd for en tryggere bytur

- Ikke ta pirattaxi
- Ikke hør på musikk om du går alene nattetid
- Oppsøk opplyste gater på hjemturen
- Vær observant og våken
- Forsøk å ta følge med venner, når det er mulig

Natteravnenes tips for en tryggere og hyggelig bytur:

- Hold sammen — pass på hverandre og ikke la noen være alene.

- Planlegg hjemreisen:

Sjekk busstider, ha reservepenger til drosje og ha en god backup-plan (for eksempel overnattingsmuligheter hos venner, avtalt hjemkjøring, ha strøm på mobiltelefonen). Unngå mørke og lite trafikkerte områder. Velger du å gå hjem — gå i opplyste og befolkede gater.

HVOR ER PARAPLYEN?

Hvor i Norge befinner natteravnparaplyen seg på dette bildet? Vet du svaret? Send en mail til: gatelangs@natteravnene.no innen 1. februar, så er du med i trekningen av en fin premie.

Løsning i forrige nummer var: Geiranger. Følg også vår konkurranse på Facebook. Med jevne mellomrom stiller vi samme spørsmål der. Lik siden vår «Natteravnene» og følg med på «Paraplyens vandring» og aktuelle saker.

Natteravnene takker gode samarbeidspartnere:

Stanley Security AS
som gir oss gratis
alarmtjeneste,
parkering med mer.

Joh. Johannson
som gir oss
gratis kaffe.

Norpost
som besørger gratis
utsending av
rekrutteringsmateriell.

Hafslund ASA
som bidrar med
engasjement og
økonomisk støtte

Nedgang i barne- og ungdoms-kriminaliteten

Barne- og ungdomskriminaliteten i Oslo fortsetter å synke, det viser SaLTos årsmelding for 2015 og en rapport basert på denne.

I 2015 var det en nedgang i den registrerte barne- og ungdomskriminaliteten i hovedstaden. Antallet registrerte straffbare forhold gikk ned med 14 prosent for unge under 18 år og 13 prosent i aldersgruppen 18–22 år. Den registrerte ungdomskriminaliteten er nå 40 prosent lavere enn for ti år siden, det til tross for en tydelig økning i barne- og ungdomsbefolkningen. Under følger sammendraget fra SaLTo-rapporten, hentet fra Oslo kommunes nettsider.

Den registrerte barne- og ungdomskriminaliteten

- Den registrerte kriminaliteten blant unge under 18 år fortsetter å synke i Oslo på tross av befolkningsøkningen i aldersgruppen.
- Antall straffbare forhold med gjerningsperson under 18 år gikk ned med 14,4 prosent fra 2014 til 2015.
- Guttene sto bak 86,7 prosent av de straffbare forholdene med kjent gjerningsperson under 18 år i 2015.
- 4,6 prosent av unge under 18 år med straffbare forhold i 2014 ble ikke registrert med straffbart forhold i 2015.
- Vinningslovbrudd er den dominerende typen kriminalitet blant unge. Andel forhold som gjelder vold/trusler er størst blant gutter under 15 år.
- Svak økning i voldskriminalitet blant unge under 18 år – ofte flere unge gjerningspersoner i samme anmeldelse.
- Nedgang på 8,2 prosent i antall gjerningspersoner og nedgang på 12,9 prosent i straffbare forhold i aldersgruppen 18–22 år på tross av stor befolkningsvekst i aldersgruppen.

Unge gjengangere

- I 2015 ble det i Oslo registrert 89 unge gjengangere under 18 år, det vil si ungdommer med fire eller flere straffbare forhold dette året. Dette er en videreføring av flere års nedgang i antall unge gjengangere.
- Av de unge gjengangerne i 2014 ble 76,3 prosent ikke gjengangere i 2015.
- Tilnærmet halvparten av de unge

Rapport: SaLTo-prosjektet ser ut til å fungere. Færre unge begår kriminalitet i Oslo sentrum.

gjengangerne i 2015 hadde ikke blitt registrert med straffbart forhold i Oslo året før.

- Over de siste fire årene har det blant de unge gjengangerne vært en synkende andel uten bostedsadresse i Oslo, det var 13,5 prosent i 2015.
- I én av tre straffbare forhold med gjerningsperson under 18 år var dette en ung gjenganger.

Sentrumsproblematikk

- I fire år på rad har antall straffbare forhold med gjerningsperson under 18 år gått ned i sentrumsområdet av Oslo.
- Unge lovbrøyttere uten bostedsadresse i Oslo begår et flertall av sine lovbrudd i sentrum av byen, mens Oslobosatte unge primært begår sine lovbrudd uten for sentrum.
- Nedgang i antall unge under 23 år som Uteseksjonen i Oslo sentrum har hatt kontakt med. Nedgangen var større blant guttene enn blant jentene, og størst i aldersgruppen 15–17 år.

Bostedstilknytning

- 19,2 prosent av de unge under 18 år med straffbart forhold i Oslo i 2015 hadde ikke bostedsadresse i byen. Andel unge lovbrøyttere uten bostedsadresse i Oslo har gått ned fra 2011 til 2014, fra 2014 til 2015 var andelen stabil.

- Stadig færre unge under 18 år med lovbrudd i Oslo er uten kjent adresse i Norge. I 2015 gjaldt dette 49 unge, derav tre unge gjengangere.

Rusmidler blant ungdom

- Undersøkelser viser nedgang i norske ungdommers bruk av alkohol.
- Det brukes mer alkohol og cannabis i de vestlige og sentrumsnære bydelene enn i de østlige bydelene i Oslo.
- Den teknologiske utviklingen gir potensial for et mer skjult narkotikamarked på internett hvor det også er mulig å skjule sin identitet. Stoffene er lett tilgjengelige, og det er lav oppdagelsesrisiko forbundet med å handle over nettet.

Barn og unge utsatt for kriminalitet

- 1639 personer under 18 år ble registrert som offer i anmeldelser ved Oslo politidistrikt i 2015. Dette var en nedgang på 8,2 prosent (147 personer) fra 2014.
- I 2015 ble til sammen 3420 personer i alderen 18–22 år registrert utsatt for kriminalitet i Oslo politidistrikt. Dette var en nedgang på 13,9 prosent (551 personer) fra 2014 og det laveste antallet de siste seks årene.

Kilde: SaLTo, Oslo kommune:
<http://tinyurl.com/go7oyor>

PREMIERE PÅ CHATEAU NEUF 28. JANUAR!

T A R A N P R O D U K S J O N A S P R E S E N T E R E R

**KEVIN HAUGAN • TOM STERRI • HILDE LYRÅN
REIN ALEXANDER • REIDUN SÆTHER • ARLENE WILKES
HANS MARIUS HOFF MITTET • ESPEN GRJOTHEIM
HANS PETTER MOEN • KIM ARNE WIFLADT**

JUNGEL- BOKEN

REGI: TOM STERRI

MUSIKALSK ANSVARLIG: ØYSTEIN LUND OLAFSEN

KOREOGRAFI: TOMAS ADRIAN GLANS

AV SVEIN GUNDERSEN, ARNE LINDTNER NÆSS OG WAYNE MCKNIGHT

facebook.com/
jungelboken2017

TICKETMASTER.NO 815 33 133

ticketmaster®

taran
PRODUKSJON AS

Oslo kommune
Barne- og familieetaten

**Gjør en forskjell,
bli fosterforeldre
eller vertsfamilie!**

Du trenger ikke være gartner for å få en ungdom til å blomstre!

**Blir dere litt fascinert av ungdommer? Kan dere låne øret til og se det lille barnet i en ungdomskropp?
Er dere nysgjerrige på hvem de er og villige til å dele noen av deres livserfaringer med dem?
Har dere plass og rom i hjertet?**

Ungdommene trenger et trygt hjem med rause og tålmodige voksne. Noen trenger hjelp i en kortere periode, andre ønsker seg en livslang relasjon. Kanskje de også kan ha glede av dere som «besteforeldre» om noen år. Det er behov for personer med ulik type erfaringsbakgrunn, da ungdommene har ulike ressurser og utfordringer. Flere er krysskulturelle og har ulik religiøs tilhørighet. Noen er vokst opp i Norge, mens andre har kommet til landet som enslige mindreårige flyktninger.

Vi tilbyr intensivkurs:

1.samling:	fredag 24.februar 2017 kl. 18.00 - 21.30
2.samling:	lørdag 25.februar 2017 kl. 09.00 - 17.00
3.samling:	lørdag 11.mars 2017 kl. 09.00 - 17.00

Kurset holdes på Hotel Opera i Oslo. I løpet av kurset får dere hjelp til å ta en velbegrunnet beslutning om dere vil og kan bli fosterforeldre eller vertsfamilie. Kurset inkluderer 3 individuelle samtaler med eventuell utarbeidelse av sosialrapport som beskriver den enkelte families forutsetninger for å bli fosterforeldre.

For flere alternative kurs se: www.fosterhjem.no

Som fosterforeldre eller vertsfamilie vil dere få:

- Mulighet til å hjelpe et ungt kriserammet menneske med å få en ny start
- Oppfølging av ansvarlig barneverntjeneste
- Opplæring og veiledning
- Økonomisk godtgjøring
- Mulighet til å være hjemmearbeidende med økonomisk lønnskompensasjon i en avtalt periode

Lurer du/dere på om dette kan være noe for deg/dere?

Ta kontakt med oss for en uforpliktende samtale på tlf. 23 42 80 09, eller send oss en e-post: fosterhjemstjenesten@bfe.oslo.kommune.no.